

Institutiones Theologicae Ad Usum Seminariorum

Simonnet, Edmond

Venetiis, 1731

Art. 4. Aliquot dubia, quæ supersunt, resolvuntur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-83614](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-83614)

natè ex Adamo erant descensuri,) sed horum, vel illorum disjunctim ex omnibus possibilibus, ab eo prout tunc distinctè cognitis, prout hi vel illi postea ex Adamo descensuri erant seminaliter.

4. Per scientiam mediam præcians Deus Adamum, si in talibus circumstantiis sibi relinqueretur, peccaturum, seu præceptum de non comedendo fructu scientiæ boni & mali transgressurum, simulque per scientiam simplicis intelligentiæ prænoſcens Adamum, & genus humanum, cum eo lapsum, reparari posse per incarnationem, statuit Adamum sibi relinquere, seu speciale adiutorium, quo à lapsu præſervaretur, ei non dare, & sic Adami peccatum, & in Adamo totius humani generis ruinam permittere.

5. Absolutè prævidit Deus Adamum peccaturum, & in eo, ut capite morali, peccaturos quotquot ab eo per generationem naturalem descensuri erant nondum tamen determinatè, & in particulari hos ab eo descensuros cognoscens, sed tantum disjunctim hos vel illos ex hominibus passibilibus, quos omnes distinctè, & in particulari cognoscebat.

6. Deus, præviso absolutè peccato, quod futurum erat Adami physicè, & posterorum ejus moraliter, cum debito in posteris contrahendi maculam peccati illius à primo instanti animationis, sola sua misericordia commotus, decrevit efficaciter redimere genus humanum, & quidem modo redemptionis perfectissimo, ad hunc finem decernendo Christum cum suis meritis, inter quæ præcipuum locum tenebat passionis ac mortis acceptatio.

7. Christi decreti ad existentiam merita prædefinita, & quod in illis præcipuum erat, passionis ac mortis ad perfectam redemptionem hominum præordinatam acceptationem absolutè prævidit.

8. Propter merita Christi absolutè futura, & absolutè prævisa, decrevit ipsi Christo gloriam animæ & corporis, nominis exaltationem, & omnem gloriam accidentalem, quam habet, vel habiturus est, cum variis prerogativis, quibus gaudet, ut homo: quales sunt esse hominum prædestinatorum exemplar, legislatores, judices vivorum & mortuorum, angelorum & hominum caput, & Regem spiritualem Ecclesiæ, non verò quales sunt, esset Redemptorem, Mediatorem, & Sacerdotem: nam ad hæc Christus ante merita sua absolutè prævisa, & ex solo affectu redemptionis hominum, prædestinatus fuit.

9. Propter eadem Christi merita absolutè prævisa, ut causam meritoriam, & propter gloriam ejus accidentalem, ut causam finalem partialem, ex hominibus naturaliter ab Adamo descensuris, alios ad gloriam prædestinavit, eorum merita & perseverantiam finalem prædestinavit, eisque media congrua præparavit; aliis verò gloriam voluit sincerè quidem, sed non efficaciter, unde præparavit illis auxilia idonea tantum, & sufficientia, quorum simul abutium ocellas una & iustissimas ob causas permittere decrevit.

Porrò, quod hic observandum est, Deus nec statuit, nec statuere potuit pro eodem signo rationis, id quod re ipsa statuit ab æterno de singulis hominibus: sed primò statuit de Adamo, deinde de immediatè ejus posteris, & sic deinceps per sequentia rationis signa de aliis, atque aliis, quos absolutè futuros prævidere non potuit, priusquam statuisse de parentibus illorum, eisque auxilia decrevisset, à quibus dependebat electio conjugii, vel cœlibatus, ab eis facienda; longitudo vel brevitæ vitæ, & alia similia ad posterorum propagationem pertinentia: quare Deus ita ab æterno cognovit in particulari illos omnes, qui ex Adamo aliquando descensuri erant; vel sunt: ut tamen omnes non cognoverit pro eodem rationis signo, nec nisi postquam secundum diversa rationis signa statuit de singulis progenitoribus.

10. Secundum diversa signa rationis, prout de singulis hominibus statuit, electorum merita cum eorum perseverantia finali reprobos verò demerita, cum eorum finali impenitentia absolutè prævidit, & sic secundum diversa signa rationis, electis gloriam

per modum mercedis, reprobis verò supplicium æternum destinavit.

ARTICULUS IV.

Aliquot dubia, quæ supersunt, resolvuntur.

Quæres 1. Utrum Christus venerit in remedium solius peccati originalis? R. Christum venisse in remedium peccati originalis, & actualium, nec solum pro originali, sed etiam pro actualibus passum & mortuum esse.

Est de fide, & expressè asseritur in Scriptura. Nam 1. Joan. c. 1. dicitur: *Sanguis Jesu Christi Filii ejus emundat nos ab omni peccato.* Et ad Titum c. 2. *Dedit semetipsum pro nobis, ut nos redimeret ab omni iniquitate, & mundaret sibi populum acceptabilem, sectatorem bonorum operum.* Ratio est, quia Christus venit ut perfectus Redemptor & Salvator, atque ut nos ad vitam æternam perduceret, ut testatur ipse Joan. cap. 10. *Veni, inquit, ut vitam habeant, & abundantius habeant.* Ergo Christus vel venit ad tollenda omnia impedimenta vitæ æternæ. Non solum autem peccatum originale, sed etiam actualia, sunt impedimenta vitæ æternæ. Ergo, &c.

Quæres 2. Utrum Christus venerit principaliter in remedium peccati originalis, quam in remedium actualium?

R. affirmativè, cum S. Thomas hic qu. 1. art. 4. in O. ubi ait: *Tanto principalius ad alicujus peccati deletionem Christus venit quanto illud peccatum majus est. Dicitur autem aliquid majus dupliciter: uno modo intensivè, & per hunc modum majus est peccatum actuale, quam originale, quia plus habet de ratione voluntarii: alio modo dicitur aliquid majus extensivè, & hoc modo peccatum originale, per quod totum genus humanum inficitur: est majus quolibet peccato actuali, quod est proprium singularis persone; & quantum ad hoc, Christus principaliter venit ad tollendum originale peccatum, in quantum bonum gentis divinius & eminentius est, quam bonum unius.*

Hoc etiam suaderi potest, 1. ex Scriptura quæ peccato Adami præcipue opponit redemptionem factam per Christum, ut patet ex Apostolo 1. Cor. c. 15. ubi ait: *Quoniam quidem per hominem mors, & per hominem resurrectio mortuorum, & sicut in Adam omnes moriuntur, ita & in Christo omnes vivificabuntur.* 2. Ex Patribus qui simpliciter asserunt, Christum venisse, quia Adamus peccavit, vel etiam, Christum venturum non fuisse, si Adamus non peccasset, ut patet ex Articulo præcedenti §. 1.

Quæres 3. Utrum Christus, vi præsentis decreti, venturus fuisset, quamvis solum fuisset peccatum originale?

R. affirmativè, & probatur, 1. Quia quamvis solum fuisset peccatum originale, mansisset motivum primarium & principale incarnationis, adeoque mansisset motivum sufficienter & efficaciter Deum movens ad incarnationem, Ergo fuisset incarnatio. 2. Christus decretus fuit ratione prius, quam prævideretur, aut prævideri possent in particulari posterius Adami. Ergo Christus decretus fuit ratione prius, quam prævideretur, aut prævideri possent ulla peccata actualia; imò priusquam prævideretur, aut prævideri posset peccatum originale, actu contractum à posteris Adami. Ergo Christus venisset, etiam si nulla essent peccata actualia; imò etiam si nulli ex posteris Adami contraherent actuale maculam peccati originalis, & ut Christus, vi præsentis decreti, veniret satis fuit Adamum peccasse, & ejus posteros in illo, debitumque proximum contraxisse habendi actuale peccati originalis maculam, à qua si præſervati fuissent ex Christi meritis, ut præſervari potuerunt, Christus non minis, ut Redemptor, & occasione lapsus generis humani, venisset, quam re ipsa venit.

At inquires. Cum Deus decrevit incarnationem, non

non prævidit absolutè peccata actualia in se, sed ea absolutè prævidit in radice, nempe in rebellionē concupiscentiæ, transfundenda in posteros Adami. R. ita esse: sed inde sequitur tantum incarnationem decretam esse non solum propter peccatum originale, sed etiam propter actualia impedienda, vel tollenda, adeoque Christum venisse non solum propter peccatum originale, sed etiam propter actualia impedienda, vel tollenda; quod verum est.

At inquit. Inde sequitur, incarnationem decretam esse, & Christum venisse tam principaliter propter peccata actualia tollenda vel impedienda, quam propter originale. R. neg. *Observa.* 1. Deus prævidit absolutè peccatum Adami, ut capitis morales posterorum, & in posteris debitum contrahendi peccati illius maculam, quæ secundum nos, ex parte consistit in rebellionē concupiscentiæ, ex qua necessariò necessitate morali secutura erant peccata actualia, nisi impediuntur. 2. Decrevit Christum primariò quidem ad impediendam peccati originalis transfusionem, vel ad illud transfusum tollendum; secundariò verò ad impedienda, vel tollenda actualia, morali necessitate secutura ex concupiscentiæ rebellionē, si non impediuntur. 3. Ex meritis Christi absolutè prævisis auxilia idonea ad vitanda peccata actualia omnia hominibus præparavit, non pro uno & eodem signo rationis, sed pro aliis atque aliis, pro quibus alii atque alii homines determinatè extituri fuerunt.

Christus igitur ut perfectus Redemptor decretus fuit propter originale in se prævisum, & propter actualia in radice prævisa: decretus fuit primariò & principaliter propter originale tollendum, & secundariò propter actualia impedienda, vel, si admitterentur, tollenda. Prævisio Adami peccato, Christus cum suis meritis statim efficaciter voluit est ad tollendum peccatum illud; sed quia ita voluit Deus peccatum originale propter Christum tollere, ut tamen rebellionem concupiscentiæ ex eo ortam manere voluerit in hominibus, sive regenerarentur, sive non, Christus secundariò, & quasi ex incidenti, fuit etiam voluit propter actualia ex infausta illa radice pullulatura.

Christus igitur ut perfectus Redemptor, venit non solum propter originale, sed etiam propter actualia, propter originale primariò; secundariò & ex incidenti propter actualia; venit propter originale impediendum in beata Virgine, & tollendum in cæteris hominibus, quamquam non in omnibus tollatur, ob negligentiam, vel malitiam hominum; & ad actualia, impedienda vel tollenda, quamquam non omnia impediuntur, nec omnia admissa deleantur, propter absum gratiarum; venit, inquam, sic tamen ut vi præsentis decreti venire potuerit propter originale, & actualia efficaciter impedienda, quare vi præsentis decreti venisset Christus, etiam si neque peccatum Adami ad ullum ex ejus posteris transfusum fuisset, neque ullum actuale peccatum fuisset admissum.

Quæres 4. utrum Christus vi præsentis decreti venturus fuisset, si peccatum originale non esset?

R. Christum vi præsentis decreti venturum non fuisset, si Adamus non peccasset, ut caput humani generis, adeoque si sola essent peccata actualia, sive venialia, sive mortalia, etiam si essent in omnibus naturæ individuis.

Prob. Nam deficiente primariò motivo decreti incarnationis, non esset illud decretum, proindeque nec esset incarnatio vi illius decreti. Atqui in hypothesis facta, primarium motivum præsentis decreti incarnationis deficeret; motivum enim illud fuit remedium peccati originalis, remedium verò actualium fuit tantum motivum secundarium, & quasi ex incidenti: unde canit Ecclesia: *O certè necessarium Ade peccatum, quod Christi morte delendum erat!* Ergo tunc non esset præsentis decretum incarnationis, atque adeo nec esset incarnatio vi præsentis decreti.

Simonnet Theol. Form. II.

Dices. Si in omnibus, aut ferè omnibus hominibus essent peccata actualia, quamvis sine originali, fuisset necessitas redemptionis humani generis, ut nunc est. Ergo adhuc fuisset incarnatio. R. neg. conseq. Nam fuisset quidem necessitas redemptionis humani generis, sed non illius propter quam principaliter decreta est incarnatio: Deus enim Christum principaliter decrevit propter redemptionem humani generis à peccato originali.

Dices. Apostolus ad Galat, cap. 2. ait de Christo: *Qui dilexit me, & tradidit semetipsum pro me.* R. sic loqui Apostolum, non ut significet, Christum ita venisse, & mortuum esse pro salute singulorum, ut venturus, & moriturus fuerit etiam pro salute cujuslibet hominis particularis; sed ut significet, incarnationem ita decretam fuisse, & mortem à Christo toleratam pro salute omnium simul, ut tamen singulis proficit, vel saltem prodesse possint incarnatio & mors Christi, perinde ac si Christus pro singulis in particulari venisset, & mortuus esset.

DISPUTATIO VII.

De gratia, de defectibus, & passionibus Christi.

ARTICULUS I.

Utrum Christus ut homo, sanctus sit sanctitate substantiali.

RESPONSIO I.

Christus ut homo, sanctus est sanctitate substantiali, propter unionem hypostaticam humanitatis cum Verbo.

Prob. 1. Nam humanitas Christi unita est Verbo formaliter, hoc ipso quod ei unita est hypostaticè. Ergo humanitas Christi sanctificata est Verbo formaliter, hoc ipso, &c. Conseq. patet. Nam hic unctio & sanctificatio sunt unum & idem. *Prob. ant. 1.* auctoritate Scripturæ: nam Psalmo 44. ad Christum diriguntur hæc verba: *Unxit te Deus Deus tuus oleo lætitiæ præ consortibus tuis,* (hoc est, præ omnibus Angelis, & hominibus sanctis:) Christus enim hic dicitur unctus præ omnibus aliis sanctis, non solum propter majorem sanctitatem accidentalem, in majori gratia habituali positam, sed etiam & maxime propter sanctitatem substantialem, quam habet à divinitate Verbi, & qua cæteri omnibus sanctis, tam Angelis, quam hominibus infinite excellit: Christus igitur ex Scriptura, secundum humanitatem, ipsa Verbi divinitate, mediante unione hypostatica, formaliter unctus fuit.

2. Ex Patribus, pro quibus omnibus hic erunt Gregorius Nazianzenus in oratione quarta de Theologia, ubi de Filio Dei incarnato ait: *Christus verò (apelatur) propter divinitatem; ea enim humanitatis unctio est, non actus, ut in aliis, qui christi occupantur, sanctificans, sed totius unctionis presentia.* Et in oratione 2. in Pascha de eodem dicit: *Perfectus autem non modo propter divinitatem, quæ nihil perfectius, sed etiam propter divinitatem, divinitate delibatur.*

Sanctus Agustinus, lib. 15. de Trinitate cap. 26. ubi hæc habet: *Manifestius de illo (Christo) scriptum est in Actibus Apostolorum. Quoniam unxit eum Deus Spiritu sancto, non utique oleo visibili, sed dono gratiæ. . . . nec sanè tunc unctus est Christus Spiritu sancto, quando super eum baptizatum velut columba descendit. . . . sed ista mystica & invisibili unctione tunc intelligendus est unctus, quando Verbum Dei caro factum est, id est, quando humana natura; sine ullis præcedentibus bonorum operum meritis,*

L. 3. Dei